

■ † Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων

Συναίσθημα καὶ Λογικὴ*

«Πρέπει νὰ τὰ συνδυάσουμε καὶ τὰ δύο»

Ἀπόστολος

(Πραξ. στ' 1-7)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν (πιστῶν), ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν (τῶν ἑλληνοφώνων πιστῶν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ) πρὸς τοὺς Ἑβραίους (ἐντοπίους πιστοὺς), ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. **Προσκαλεσάμενοι** δὲ οἱ Δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. **Ἐπισκέψασθε** οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπτά, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· **ἡμεῖς** δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. **Καὶ** ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· **καὶ** ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν Ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. **Καὶ** ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠῤῥξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Εὐαγγέλιον

(Μάρκ. ιε' 43- ιστ' 8)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ

ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν Κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ Κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι· καὶ κατέθηκεν Αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας· καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν Αὐτόν. Καὶ λίαν πρωὶ τῆς μιᾶς Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν Αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε εἴπατε τοῖς Μαθηταῖς Αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ Αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Ἀκούραστες γυναῖκες! Δὲν ἔδιναν «ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς βλεφάροις νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαισιν τοῖς κροτάφοις» (Ψαλμ. ρλα' 4), ὥσπου νὰ βροῦν τὸν Ἀγαπημένο τους!

Οἱ ἄνδρες ὅμως ἦταν σὰν νὰ ἔσερναν τὰ πόδια τους. Πῆγαν στὸν τάφο, τὸν εἶδαν ἄδειο καὶ ἔμειναν μὲ τὴν ἀπορία τὶ νὰ σήμαινε αὐτό, ἀφοῦ δὲν εἶδαν ἐκεῖ τὸν Κύριο.

Σημαίνει αὐτὸ πὼς ἀγα-

Μαριόφι καὶ μαθηταὶ εἰς τὸ μνημεῖον (αἰὼν 1887 μ. π. 1700)

ποῦσαν λιγότερο τὸν Κύριο; **Ὅχι.** Ἐδῶ ὑπῆρχε μία **λογικὴ ἀγάπη** ποὺ φοβόταν μὴν κάνη λάθος. Ὅταν τὸν εἶδαν καὶ ἐκεῖνοι καὶ τὸν ἄγγιξαν, τότε ὁ καθένας τους, ὅχι μὲ τὸ στόμα του, ὅπως ὁ Θωμᾶς, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά του ὁμολόγησε: **«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!»** (Ἰωάν. κ' 28). **Καὶ** τίποτα πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Κύριο.

* * *

Οἱ Μυροφόρες καὶ οἱ Ἀπόστολοι εἶναι εἰκόνες τῶν δύο ὄψεων τῆς ζωῆς μας: **συναίσθημα** καὶ **λογικὴ**.

Χωρὶς συναίσθημα ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ζωὴ. **Χωρὶς λογικὴ** ἡ ζωὴ εἶναι τυφλὴ – προσφέρει λίγο λογικὸ καρπὸ, ὁ πολὺς πᾶει χαμένος. **Πρέπει** νὰ τὰ συνδυάσουμε καὶ τὰ δύο.

Τὸ συναίσθημα ἄς προσπορευθῆ καὶ ἡ **λογικὴ** ἄς ὀρίσῃ τὸν χρόνο, τὸν τόπο, τὴν μέθοδο καὶ γενικὰ τὴν πρακτικὴ ρύθμισι ἐκείνου ποὺ μᾶς εἰσπνεῖται ἡ καρδιά νὰ κάνουμε.

Ἡ καρδιά δείχνει νὰ προσπορεύεται, στὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ ὅμως προηγεῖται ἡ **λογικὴ**.

Ὅταν τὰ **συναισθήματα** ἐκπαιδεύονται στὴν διάκρισι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τότε ἴσως εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμπιστευθῆς μόνο τὴν **καρδιά** σου.

Ὅπως τὰ μπουμπούκια, τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ ἀναπτύσσονται σὲ ἓνα ζωντανὸ δένδρο, ἔτσι καὶ ἡ καλωσύνη ἀρχίζει μόνη της νὰ ἀναδύεται ἀπὸ τὴν **καρδιά** καὶ θὰ συγχωνευθῆ μὲ τὴν **λογικὴ** στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας. □

(*) Ὅσιου Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου, «Ὁ σωστικὸς χώρος τῆς Ἐκκλησίας», τόμος Α', σελ. 147-149, ἐκδόσεις Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα 2019.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.